

STEPHEN
King
NOČNÍ SMĚNA

Trávníkář

Poslední léta se Harold Parkette vždy pyšnil svým trávníkem. Měl velkou stříbřitou sekačku na trávu značky Lawnboy a platil klukovi ze sousedství pět dolarů za každé sekání. A sám Harold Parkette zatím poslouchal v rádiu utkání bostonských Red Sox, v ruce měl plechovku piva a kochal se myšlenkou, že Bůh je na nebi a že svět je v pořádku – včetně jeho trávníku. Ale minulý rok v půlce října si osud s Haroldem Parkettem ošklivě zahrál. Zatímco kluk naposled za sezonu sekal trávu, Castonmeyerovic pes zahnal pod sekačku Smithovic kočku.

Haroldova dcera vyzvracela čtvrt litru višňové limonády na svůj nový svetřík a jeho žena ještě týden po tom trpěla zlými sny. I když přišla, když už bylo po všem, stačila ještě vidět Harolda a kluka, celého zezelenalého, jak čistí nože sekačky. Jejich dcera a paní Smithová stály nad nimi a plakaly, a Alicia si stačila vyměnit šortky a svetřík za džíny a takový ten jeden z těch ohavných vytahaných svetřů. Trochu pálila za tím klukem, co sekal trávník.

Harold pak v posteli po celý týden poslouchal svou ženu, jak sténá a škytá, a rozhodl se, že se sekačky zbaví. Stejně vlastně sekačku nepotřeboval, aspoň to si myslel. Tenhle rok zaměstnával kluka – příští rok zaměstná kluka a k tomu sekačku. Tím pádem snad Carla přestane ve spánku sténat. Možná že mu pak dokonce zase dá.

A tak odvezl stříbřitého lawnboye k Philově benzince Sunoco

a oba se nad ním skláněli. Harold pak odjel s fungl novou pneumatikou Kelly a plnou nádrží supru a Phil vystavil stříbřitého lawnboye u jedné řady stojanů s ručně vyvedeným nápisem NA PRODEJ.

A tenhle rok Harold pořád odkládal nezbytnou smlouvu se sekáčem. Když se konečně dostal k tomu, aby zavolal kluka z minulého roku, jeho matka mu řekla, že Frank šel na státní univerzitu. Harold jen udiveně potřásl hlavou, šel k ledničce a vzal si pivo. Čas letí, to je fakt. Ach jo.

Odložil zaměstnání nového kluka až do prvního května, a pak už tady byl konec června a Red Sox se zmítali na čtvrtém místě ligy. Sedával o víkendech na zadní verandě a chmurně sledoval nekonečné procesí hochů, které nikdy neviděl, které nikdy předtím neviděl, kteří se odněkud vynořovali a letmo pozdravili, než jeho kozatou dceru vyvedou do místního pařeniště vášní. A tráva vesele rostla a rostla. Pro trávu to byl bezvadný rok – tři dny slunečního svitu a den deštěku, jako podle plánu.

V půlce července už trávník vypadal spíš jako louka než jako zahrada řádného občana na předměstí a Jack Castonmeyer začal všelijak nechutně vtípkovat, přičemž většina z těch fórů se týkala cen sena a alfaly. A čtyřletá dcerka Dona Smithe Jenny se v tom začala schovávat, když byly k snídani ovesné vločky nebo k večeři špenát.

Jednou koncem července vyšel Harold do dvora při sedmém nadhozu a uviděl, jak na zarostlé cestě sedí krtek. Takže už je čas, rozhodl se. Vypnul rádio, sebral noviny a začel se do inzerátů. A někde v půli rubriky našel tohle: *Sekám trávníky. Rozumná cena. 776–2390.*

Harold na to číslo zavolal a čekal, že se mu ozve luxující hospodyně, která zaječí někam ven na svého syna. Místo toho se ozval velmi profesionální hlas: „Služby pro zeleň – mohu vám pomoci?“

Harold řekl hlasu, jak by mu Služby pro zeleň mohly pomoci. Opravdu to už došlo tak daleko? Dali se sekáči trávy na volnou nohu a vzali si na kšefty agenturu? Zeptal se hlasu na tarif a hlas mu řekl rozumnou cenu.

Harold zavěsil s nepřijetým pocitem nejistoty a šel zpátky na verandu. Sedl si, zapnul rádio a zazíral přes svůj hrbatý trávník na sobotní mraky, jak se pomalu valí po sobotní obloze. Carla s Alicií

byly u babičky a dům patřil jenom jemu. Budou jistě příjemně překvapené, až chlapec trávník poseká dřív, než budou zpátky doma.

Otevřel si pivo a povzdechl, když Dick Drago nedoběhl na metu. Na verandě vál příjemný vánek. Cikády něžně cvrkaly v dlouhé přerostlé trávě. Harold utrousil cosi nezdvořilého o Dicku Dragovi a usnul.

Po půlhodině ho vzbudil zvonek u dveří. Když běžel ke dveřím, aby otevřel, převrhl si pivo.

Na zápraží stál muž v džínovém overalu zašpiněném od trávy a žvýkal párátka. Byl tlustý. Křivka panděra vyklenovala vybledlý modrý overal tak, až měl Harold trochu podezření, že muž spolkl míč na košíkovou.

„Prosím?“ řekl Harold Parkette ještě v polospánku.

Muž se zašklebil, přehodil si párátka z jednoho koutku úst do druhého, popotáhl si na zadku overal a posunul si štítek zelené baseballové čepice kousek do čela. Na štítku čepice lpěla vůně čerstvého strojního oleje. Prostě jen stál a byl cítit trávou, zemí a olejem a šklebil se na Harolda Parketta.

„Já sem vod Služeb pro zeleň, kámo,“ řekl chlap pobaveně a poškrábal se na slabínách. „To ste volal vy, že jo? Jo, kámo?“ Nepřestával se šklebit.

„A–no. Jo, trávník. To jste vy?“ zíral na něj hlopuě Harold.

„Jo, to sem já.“ Trávníkář se zachechtal do Haroldovy tváře, ještě opuchlé spánkem.

Harold nemohoucně ustoupil stranou a trávníkář ho s dupáním obešel do předsíně, skrz obývací pokoj a dál na zadní verandu. Teď už Harold věděl, kam toho chlapa má zařadit – a všechno bylo v pořádku. Už podobného týpka viděl, když pracoval pro komunální služby a u silničářů na dálnici. Tihle lidi si vždycky najdou čas na to, aby se opřeli o lopatu a vykourili si camelku nebo lucky strike a koukají se na vás, jako by oni byli tou solí země, klidně vám pro bůra dají přes čenich nebo se vám vyspí se ženou, kdykoli se jim zachce. Harold se vždycky takovýchto lidí trochu bál – byli vždycky opálení, s předivem vrásek okolo očí a vždycky věděli, jak na to.

„To hlavní je trávník vzadu,“ řekl Harold chlapovi a nevědomky

při tom klesl hlasem. „Je čtvercový a nejsou tam žádné překážky, ale nějak mi přerost.“ Jeho hlas stoupl do své normální tóniny a Harold se přistihl, jak se chlapovi omlouvá: „Tak nějak jsem se na to vykašlal.“

„Klídek, kámo. Nedělejte si vrásky. Bezva. Fakt je to bezva.“ Trávníkář se na něj zašklebil a v očích se mu odrážely stovky vtípů o obchodních cestujících. „Čím vyšší, tím lepší. Máte tu bezva zdravou půdu, u Kirké. To dycky řkám.“

U Kirké?

Trávníkář zpozorněl, když uslyšel rádio. Yastrzemski právě odpálil. „Fandíte Red Sox? To já fandim Yankees.“ Zadupal zpátky do domu a do přední předsíně. Harold jej pozoroval s hořkostí.

Zase si sedl a žalobně se na chvíli zadíval na louži piva pod stolem, na němž byla převržená plechovka coorse. Pomyslel si, že by si měl v kuchyni vzít hadr a vytřít to, ale pak se rozhodl, že to nechá být.

Klídek. Nedělej si vrásky.

Otevřel noviny na rubrice financí a upřel zkoumavé zraky na burzovní uzávěrku. Jakožto dobrý republikán považoval manažery z Wall Streetu za něco jako polobohy...

(U Kirké??)

... a mockrát si přál, aby lépe chápal Slova, ne tak, jak byla dána na kamenných deskách při Kázání na Hoře, ale skryta v oněch záhadných zkratkách, jako pct. a Kdk a 3,28 o 2/3 nahoru. Jednou si koupil tři pochybné akcie firmy jménem Středozápadní bizoní burgry a.s., která v roce 1968 zkrachovala. Celá jeho pětasedmdesátidolarová investice přišla vniveč. Teď už to věděl – bizoní burgry byly ještě hudbou budoucnosti. Často o tom diskutoval se Sonnym, výčepním U zlaté rybky. Sonny Haroldovi říkal, že jeho problém je to, že byl vždycky pět let napřed, a že by měl...

Náhlé zařvání jej vyrušilo ze spánku, který se jej opět začal zmocňovat.

Harold vyskočil, převrhl židli a divoce se kolem sebe rozhlédl.

„To je sekačka na trávu?“ zeptal se Harold Parkette prázdné kuchyně. „Pane Bože, *tohleto* je sekačka?“

Proběhl domem a podíval se skrz přední dveře. Venku nebylo nic, až na odrbanou zelenou dodávku s nápisem SLUŽBY PRO ZELENĚN, s.r.o. na bocích. Hřmot však byl vzadu. Harold zase proběhl domem, vyletěl na zadní verandu a zůstal stát jako přimrazený.

Bylo to hnusné.

Bylo to zvrhlé.

Stará červená motorová sekačka, kterou tlustoch dodávkou přivezl, běžela sama od sebe. Nikdo ji nedržel – tedy nikdo v okruhu půldruha metru od ní. Sekačka běžela v horečnatě vysokých obrátcích a razila si cestu nešťastným trávníkem Harolda Parketta jako mstivý rudý ďábel rovnou z pekla. Ječela a vyfukovala mastný modrý kouř v mechanickém bláznovství, jež Harolda naplnilo hrůzou. Přezralá vůně posekané trávy visela ve vzduchu jako zkyslé víno.

Ale tím skutečným ztělesněním nechutnosti byl sekáč sám.

Sekač si svlékl šaty – byl úplně nahý. Jeho šaty byly úhledně srovnány v prázdném bazénku pro ptáky uprostřed zadního trávníku. Trávníkář byl nahý a ušpiněný od trávy a lezl půldruha metru za sekačkou a žral posekanou trávu. Po bradě mu stékala zelená šťáva a kapala mu na obrovské panděro. A kdykoli sekačka zatočila za roh, vždy vyskočil a zase se za ní rozcapil.

„*Nechte toho!*“ vykřikl Harold Parkette. „*Nechte toho!*“

Ale trávníkář si ho nevšímal a jeho rudý pomocník nezpomalil. Spíš se jeho chod zrychloval. Chromovaná maska sekačky se na Harolda upoceně zašklebilo, jak se prohnala kolem něj.

Pak Harold uviděl krtka. Musel se schovávat v tiché hrůze právě před sekačkou v trsech trávy, jež měla být zlikvidována. Krtek vyběhl na posekaný pás trávníku, aby se dostal do bezpečí pod verandou – zpanikářený hnědý stín.

Sekačka prudce zatočila.

Sekačka ječela a vyfukovala dým, přejela krtka a vyplivla zpod sebe cáry kůže a střev – Harold si vzpomněl na Smithovic kočku. Když byl krtek zlikvidován, vrátila se sekačka ke svému hlavnímu úkolu.

Trávníkář lezl po čtyřech podle ní a žral trávu. Harold tam stál zkamenělý hrůzou a na akcie, dluhopisy a bizoní burgry si už ani

nevzpomněl. Uviděl, jak se to obrovské visící panděro nafukuje. *Trávníkář se otočil a krtka sežral.*

Tehdy se Harold Parkette opřel o zahradní dveře a zvracel do fuchsí. Svět se začal barvit do šeda a Harold si uvědomil, že omdlívá. *Že už omdlel.* Zhroutil se na verandu a zavřel oči...

Někdo jím zatřásl. Byla to Carla. Neumyl nádobí, ani nevynesl smetí – a Carla se na něj zlobila, ale to bylo v pořádku. Hlavně že jej probudila, vyrušila ho z toho hrozného snu a přivedla ho zpět do normálního světa, milá, normální Carla ve šněrovačce a s koňskými zuby...

Koňské zuby. Ale ne Carliny. Carla měla nevalně vypadající, ve-verčí koňské zuby. Ale tyhle zuby byly...

Chlupaté.

Na těch koňských zubech rostly zelené chlupy. Vypadalo to jako...

Tráva?

„Panebože,“ řekl Harold.

„Vy ste vomdlel, že jo, kámo?“ Trávníkář se nad ním skláněl a s úsměvem cenil ty své chlupaté zuby. Rty a bradu měl také celé chlupaté. Všechno na něm bylo chlupaté. A zelené. Zahrada páchla trávou a benzinem a ve vzduchu viselo těžké ticho.

Harold se prudce vztyčil a zíral na vypnutou sekačku. Celý trávník byl elegantně posekaný. Harold si bláznivě pomyslel: a ani se to nemusí shrbat. Jestli trávníkářovi chyběl jediný nabroušený nůž, Harold to nezaregistroval. Křivě se na trávníkáře podíval a zamrkal. Trávníkář byl stále ještě nahý, tlustý a hrozivý. Z koutků úst mu stékaly zelené pramínky.

„Co... co je to?“ zaprosil Harold.

Chlap máchl velkomyslně rukou po trávníku. „Todle? No jó, to je novinka, co si šéf vyzkoušel. Fakt je to dobrý. Fakt dobrý, kámo. Zabijíme tak dvě mouchy jednou ranou. Děláme to důsledně až do konce a vyděláváme tak prachy, z kerejch financuju jiný akce. Chápete? Fakt, někdy narazíme na zákazníka, kerej tak docela nechápe – no někery lidi holt nechápou, co je to efektivnost, že jo? –,

ale šéf je vochotnej přinášet voběti. Tak ňák se stará vo to, aby to jelo, dyž se maže. Chápete?“

Harold neřekl nic. Hlavou se mu honilo pořád dokola jedno jediné slovíčko – „oběť“. Viděl před sebou krtka, jak ho vyhazují nože sekačky.

Pomalů vstal – jako chromý dědek. „Jistě,“ řekl – a jediné, na co si byl schopen vzpomenout, byl jeden verš z Aliciiných folkrockových desek. „Bůh požehnej trávě.“

Trávníkář se plácl do stehna barvy letních jablek. „To je bezva, kámo. Fakt bezva. Vidím, že máte toho správného ducha. Mám to napsat, až se zas dostanu do kanceláře? Moh bych bejt povýšenej.“

„Jistě,“ řekl Harold, ustupoval k zadním dveřím a snažil se udržet na rtech tuhnoucí úsměv. „Tak to dokončete. Myslím, že bych si dal šlofika...“

„Jistě, kámo,“ řekl trávníkář a neohrabaně vstal. Harold si všiml neobvykle hluboké mezery mezi jeho palcem a druhým prstem u nohou, jako kdyby jeho nohy byly... no, jako by měly kopyta.

„No jo, napoprvý sou z toho lidi šokovaný,“ řekl trávníkář. „Na to si zvyknete.“ Podíval se vyčítavě na Haroldovu zavalitou postavu. „Možná byste to moh zkusit taky. Šéfovi se líbí, dyž mu přide nějakej novej talent.“

„Šéf...“ opakoval mdle Harold.

Trávníkář se zastavil na dolním okraji schodů a podíval se shovívavě na Harolda Parketta. „No, kámo... asi ste se už moh dovítit... Bůh požehnej trávě, a tak.“

Harold opatrnicky zavrtěl hlavou a trávníkář se zachechtal.

„Pan. Šéf je Pan.“ Chlap zahopkoval, otřel si nohy o čerstvě posečenou trávu a sekačka se zase nahodila a začala kroužit kolem domu.

„Ale co sousedí...“ začal Harold, ale trávníkář jenom vesele zamával a zmizel.

Venku v přední zahradě si sekačka odfukovala a ječela. Harold Parkette se na to odmítal dívat, jako by se tím nechtěl hlásit ke grotesknímu divadlu, jež sledovali Castonmeyerovi a Smithovi – chudáci, všichni členové demokratické strany – s drinky v rukou a s vý-

razem spravedlivého rozhořčení v očích, říkající „no, copak jsem vám to neřikal(a)...“

Ani se tam nepodíval a došel k telefonu, trhnutím zvedl sluchátko a vytočil číslo policie, které si přečetl na seznamu přilepeném ke sluchátku.

„Seržant Hall,“ řekl hlas na druhém konci.

Harold si strčil do druhého ucha prst a řekl: „Tady je Harold Parkette. Bydlím na Východní Endicottově 1421. Chtěl bych vám nahlásit...“ Co? Co by měl nahlásit? Že je tu chlap, co mu znásilňuje a zabíjí trávník a pracuje pro někýho chlapa jménem Pan a má mísu nohou kopýtka?

„Ano, pane Parkette?“

Dostal inspiraci. „Chtěl bych nahlásit případ neslušného odhalování se na veřejnosti.“

„Neslušné odhalování,“ opakoval seržant Hall.

„Ano. Mám tady chlapíka, co mi seká trávník. On je, mno, úplně...“

„Jako že je úplně nahý?“ zeptal se seržant Hall se zdvořilou nedůvěrou.

„Nahý!“ souhlasil Harold, drže se posledních zbytků svého zdravého rozumu. „Vysvlečený. Neoblečený. S holou prdelí. Na mém trávníku před barákem. Tak pošlete mi sem sakra někoho?“

„Ta adresa je Západní Endicottova 1421?“ zeptal se otráveně seržant Hall.

„Východní!“ zaječel Harold. „Prokristapána...“

„A vy říkáte, že je úplně nahatý? Vidíte třeba jeho... ty, genitálie a tak?“

Harold se pokusil něco říci, ale byl schopný jen zakoktání. Zvuk šílené sekačky byl stále blíž a blíž a utápěl se v něm celý vesmír. Harold cítil, jak mu stoupá ohryzek v krku.

„Můžete mluvit?“ zabzučel hlas seržanta Halla. „Tam u vás je děsný rámus...“

Domovní dveře se rozlétly.

Harold se ohlédl a uviděl, jak trávníkářův mechanický společník rychle projíždí dveřmi. Za sekačkou šel sám trávníkář, pořád ještě

úplně nahý. Harold, stále se nalézající ve stavu blížícím se skutečnému šílenství, zpozoroval, že chlupy v ohanbí toho chlapa mají zdravou lesní barvu. Na prstě si chlap točil svou baseballovou čepicí.

„To byla chyba, kámo,“ řekl trávníkář našťavaně. „Měl jste zůstat s tím, že jako Bůh požehnej travě.“

„Haló? Haló, pane Parkette...“

Telefon vypadl Haroldovi z necitlivých prstů, když se sekačka k němu začala přibližovat a vytrhla kus Carlina nového mohawského koberce a plivala hnědé kusy tkaniny.

Harold se na ni díval jako ptáček fascinovaný pohledem hada, dokud se sekačka neprokousala ke konferenčnímu stolku. Když sekačka stolek odhodila stranou, přičemž z jedné jeho nohy udělala piliny a třísky, začal ustupovat do kuchyně a na obranu držel před sebou židli.

„To není k ničemu, kámo,“ řekl trávníkář zdvořile. „Taky tu bude velké bordel. Teďkon kdybyste mi ukázal, kde máte ten nejvostřejší řeznickej nůž, tak bysme tu záležitost s vobětí vyřídili fakt bez bolesti... já myslím, že to korejtko pro ptáky bude tak akorát... a pak...“

Harold mrštil židlí po sekačce, jež ho šikovně zahнала do kouta, zatímco trávníkář mluvil a svedl na sebe jeho pozornost a skočil do předsíně. Sekačka se s řevem vyhnula židli, plivala výfukové plyny, a když Harold rozrazil velké dveře na verandu a skokem se dostal ze schodů, slyšel ji – cítil ji – rovnou za patami.

Sekačka s lomozem přerachtala přes schody jako lyžař přeskakující muldu. Harold sprintoval přes svůj čerstvě posekaný zadní trávník, ale v životě vypil až příliš mnoho pív, příliš mnohokrát si po obědě zdříml. Cítil, jak se sekačka blíží, jak je mu v patách, pak se podíval přes rameno a zakopl.

Poslední, co Harold Parkette viděl, byla rozšklebená maska útočící sekačky, jež couvala – jen proto, aby ukázala své lesklé, zelenou trávou potřísněné nože –, a nad ní tučnou tvář trávníkáře, jenž vrtěl hlavou v dobromyslném zadostiučinění.

„No to je mi teda věc,“ řekl poručík Goodwin poté, co byly pořízeny poslední fotky. Pokývl dvěma mužům v bílém a ti odvezli koš

přes trávník. „Není to ani dvě hodiny, co hlásil nějakýho nahatýho chlapa tady na trávníku.“

„Fakt jo?“ zeptal se pochůzkář Cooley.

„Jo. Taky volal jeden ze sousedů. Nákej Castonmeyer. Myslel, že to je sám Parkette. Třeba to byl von, Cooley. Třeba jo.“

„Pane?“

„Do prdele, asi se zbláznil z toho vedra,“ řekl poručík Goodwin temně a položil si ruku na spánek. „Ta zasraná ta... schizo... frenie.“

„Ano, pane,“ řekl uctivě Cooley.

„Kde je to, co z něj zbylo?“ zeptal se jeden z mužů v bílém.

„V korejtku pro ptáky,“ řekl Goodwin. Podíval se zadumaně na oblohu.

„Řekl jste v korejtku pro ptáky?“ zeptal se bílý plášť.

„Samozřejmě,“ souhlasil poručík Goodwin. Policista Cooley se podíval na korýtka a značně zbledl.

„Sexuální maniak,“ řekl poručík Goodwin. „To teda musel bejt.“

„Co stopy nohou?“ zeptal se Cooley přiškrceně.

„A nechtěl byste rovnou otisky prstů?“ řekl Goodwin. A ukázal na čerstvě posečený trávník.

Policista Cooley vydal z hrdla přiškrcený zvuk.

Poručík Goodwin si strčil ruce do kapes a zhoupl se na patách.

„Svět je plnej cvoků,“ řekl smutně. „Nezapomeň, Cooley. Schizoidi. Kluci z laborky mi říkali, že někdo Parketta honil po obývací sekačce na trávu. Dovedeš si něco takovýho představit?“

„To fakt ne, pane,“ řekl Cooley.

Goodwin přehlédl zraky Parkettův vzorně střižený trávník. „No, jak říkal ten chlap, když viděl černovlasýho Švéda, je to holt nordickej typ, jenom jiný barvy.“

Goodwin se potuloval kolem domu a Cooley šel za ním. Za nimi příjemně voněla čerstvě posekaná tráva.

Nekuřáci, a. s.

Morrison právě čekal na někoho, kdo kroužil v letecké zácpě nad Kennedyho mezinárodním letištem, když na konci baru zahlédl povědomou tvář a vydal se za ní.

„Jimmy? Jimmy McCann?“

Byl to on. O pár kilo těžší než vloni, když ho Morrison potkal na výstavě v Atlantě, jinak ale vypadal až neuvěřitelně fit. Na vysoké škole to býval vyzábělý a pobledlý skrček, schovaný za obrovskými brýlemi s kostěnou obroučkou, který si připaloval jednu cigaretu od druhé. Teď evidentně přešel na kontaktní čočky.

„Dick Morrison?“

„Jo. Vypadáš skvěle.“ Natáhl se a potřásl mu rukou.

„Ty taky,“ přikývl McCann, jenže Morrison věděl, že je to lež. Poslední dobou byl přetažený, hodně jedl a příliš mnoho kouřil. „Co si dáš?“

„Bourbon se sodou,“ poručil si Morrison. Zahákl nohy za barovou stoličku a zapálil si cigaretu. „Na někoho čekáš, Jimmy?“

„Ne, letím na poradu do Miami. Za jedním důležitým klientem, šest miliónů dolarů obratu. Mám ho ukonejšit, protože jsme prošvihli velkou speciální kampaň pro příští jaro.“

„Pořád ještě jsi u Cragera a Bartona?“

„Teď už jako výkonný viceprezident.“

„To je fantastické! Gratuluju. Kdy se to všechno stalo?“ Pokou-